

HỒI THỨ HAI MƯƠI LĂM KỶ LÂN TIÊU TỬ

Tiết trại chủ đi vòng ra hậu sảnh, lát sau dẫn “Địa Hồ” Bàn Khắc Chi, Trác Vũ Hiên và Trác Vũ Đình tới.

Lúc đó tiệc rượu đã được bày ra tươm tất.

Chờ Thanh Trúc Đạo Nhân giới thiệu xong, Phương Tổng trại chủ đứng lên chấp tay nói:

- Xin ba vị đại hiệp thứ tội! Sơn trại hành sự lỗ mãng vì gần đây tặc đảng lộng hành gây sự khắp nơi, Lục Bàn Sơn cách Tổng đàn của chúng không xa, tề thuộc thấy ba vị lạ mặt nên chẳng cần suy xét kỹ bắt về đây làm ba vị chịu khổ mấy ngày. Hôm nay gặp Thanh Trúc trưởng lão mới biết hiểu lầm, xin ba vị đại hiệp lượng thứ cho.

Nói xong mời ba người nhập tiệc.

Mọi người an tọa xong, Phương Tổng trại chủ bưng chén rượu đứng lên nói:

- Thanh Trúc tiên bối, ba vị đại hiệp, tại hạ là Phương Đạt Hải còn vị trại chủ này là sư đệ Tiết Đại Mãnh. Vì không suy xét cẩn thận mà phạm đến thanh uy ba vị đại hiệp, huynh đệ chúng tôi xin uống chén rượu phạt, thành tâm xin ba vị lượng thứ...

Tiết Đại Mãnh cũng bưng chén đứng lên, hai huynh đệ cùng song song uống cạn chén.

Thanh Trúc Đạo Nhân giới thiệu danh tín “Địa Hồ” Bàn Khắc Chi và Trác gia huynh đệ, kể lại việc bốn người đến Tổng đàn Cự Linh Giáo điều tra hỏi.

- Hai vị trại chủ võ công cao cường, không biết lệnh sư là vị cao nhân nào, có thể cho biết được không?

Phương Đạt Hải đáp:

- Không giấu gì tiên bối, gia sư là Tàn Đào Nam, trại chủ “Tùng Thạch Trại”, ở Dự Nam, mấy năm trước Tùng Thạch Trại bị Cự Linh Giáo gây nên sát kiếp, ân sư cùng mấy trăm huynh đệ đều trúng độc thủ của chúng, huynh đệ chúng tôi may mắn thoát nạn, từ đó lưu lã giang hồ, tới Lục Bàn Sơn này mới dừng chân, lập ra “Tây Nguyên Sơn Trại” với hoài vọng tập hợp lực lượng nhằm báo thâm cừu huyết hải cho sư môn. Thế nhưng huynh đệ tại hạ cũng tự biết mình chưa phải là đối thủ của Cự Linh Giáo nên chỉ bí mật hoạt động tiêu diệt một số tên riêng rẽ để chờ thời cơ mà thôi. Lần trước nghe giang hồ truyền ngời có vị Tà đại hiệp đã từng đánh bại một tên hộ pháp và mấy tên Đường chủ của Cự Linh Giáo ở “Đan Tâm Trại”. Tà đại hiệp còn được các phái võ lâm công cử làm Thống lĩnh, công khai mục đích là tiêu diệt Cự Linh Giáo, diệt trừ

họa kiếp cho võ lâm. Huynh đệ chúng tôi nhận được tin thì vô cùng hỉ hả, muốn đến “Đan Tâm Trại” gia nhập với quần hùng nhưng không có người chỉ dạy. Hôm nay gặp được Thanh Trúc tiên bối, quả là tam sinh hữu hạnh!

Thanh Trúc Đạo Nhân thở dài nói:

- “Thiết Tí Viên Công” Tần Đào Nam là bậc nghĩa hiệp lừng danh thiên hạ. Hơn mười năm trước lão đạo có vinh hạnh được gặp một lần, “Hồi hoàn thân hành chương” của vị đó khó tìm được địch thủ, không ngờ cũng đã bị tặc đảng Cự Linh Giáo sát hại! Ài! Nói đến Cự Linh Giáo thì cả võ lâm không ai không nghiêng rặng trợn mắt, quyết chí trả thù! Chỉ không biết tặc đảng xưa nay truy tận sát tuyệt, chưa bao giờ để ai sống sót, làm sao hai vị thoát được họa kiếp?

Phương Đạt Hải đáp:

- Lúc đó huynh đệ vẫn bồi phụng mệnh ân sư đến Kim Lăng có việc nên mới thoát mạng.

Thanh Trúc Đạo Nhân lại hỏi:

- Vừa rồi hai vị dùng chương pháp đấu với lão đạo có phải là “Hồi hoàn thân hành chương” không?

Phương Đạt Hải đáp:

- Ân sư đối với huynh đệ vẫn bồi tình sâu như bể nên truyền thụ cho “Xuyên hoa phiêu phong chương”, lão nhân gia mới sáng tạo sau này, uy lực còn hơn “Hồi hoàn thân hành chương”, chỉ là huynh đệ vẫn bồi hỏa hầu còn kém nên không đấu nổi một chiêu của tiên bối!

Thanh Trúc Đạo Nhân nói:

- Sao Phương đại hiệp lại nói thế? “Xuyên hoa phiêu phong chương” quả là ảo diệu, lão đạo đã dùng tới “Phát vận lánh điện chương” là võ học chân sơn của phái Hoa Sơn mà vất vả mới thắng được, nếu hai vị luyện thêm mấy thành hỏa hầu nữa thì uy lực còn lớn hơn nhiều. Sau này lão đạo nói với Tạ Vũ Diệp truyền nội công tâm pháp “Tử phủ thần công” cho hai vị, ứng dụng vào chương này thì đủ sức đánh lại với bọn Đường chủ của Cự Linh Giáo đấy!

Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh nghe nói thế cả mừng vội rời ghế đứng lên hành lễ nói:

- Tiên bối có lòng ưu ái như vậy huynh đệ vẫn bồi cảm kích bất tận!

Năm người vừa uống rượu vừa chuyện trò để khuya, mới trước đó không lâu, đôi bên còn coi nhau như thù địch mà nay đã trở thành bằng hữu đứng chung chiến tuyến, thân thiết như người một nhà!

Sáng hôm sau, Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh thống nhất với nhau cử ra một tên thủ hạ đặc lực quản lý “Tây Nguyên Sơn Trại” rồi thu xếp hành lý tiền bạc, theo Thanh Trúc Đạo Nhân, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ lên đường tới “Đan Tâm Trại”.

Thanh Trúc Đạo Nhân kể xong câu chuyện mới giới thiệu từng người, Trác Vũ Hiên, Trác Vũ Đình, Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh với quần hùng.

Thiện Vân trưởng lão liếc xéo người bằng hữu lắc đầu nói:

- Lão mũi trâu đạo này uy phong quá! Lão phu phục người đây, không những mò tới tận Quỷ Môn Quan điều tra hành tung Cự Linh Giáo mà còn mò về đây mấy vị cao thủ, sau này diệt xong Cự Linh Giáo thì ghi người công đầu đây!

Thanh Trúc Đạo Nhân cười đáp:

- Thôi lão quý người đừng bôi kim lên mặt lão đạo ta! Để nghe Diệp nhi kể về chuyến đi vừa rồi với Cùng Lai!

Tạ Vũ Diệp liền kể rõ đầu đuôi chuyến trình sát vừa rồi tới Tiểu Tây Bình xong kết luận:

- Về “Hồi hoàn tử tượng thần công” của Tang Diên Tề, tại hạ đã có cách phá giải, nhưng tới lúc đó các vị sẽ biết.

Tuy trong quần hùng có nhiều người chưa được yên tâm như Huệ Phi đại sư, Thiệu Phong Cát, “Vô Hồi Thần Kiếm” Trương Khắc Bình, Phương Hạ Trúc, ... nhưng tin vào lời khẳng định như đinh đóng cột của Tạ Vũ Diệp, lại nghĩ rằng chàng muốn bảo mật nên cũng thấy yên tâm không hỏi gì thêm.

Cao Kỳ Trác chột lên tiếng:

- Theo lời Tạ thống lĩnh vừa kể thì nhân số Cùng Lai phái của Tang Diên Tề chỉ độ hai ba trăm người, cao thủ cũng không nhiều, như vậy hẳn chủ yếu cậy vào “Hồi hoàn tử tượng thần công”...

Tạ Vũ Diệp cười hỏi:

- Có phải Cao huynh muốn chúng ta cứ công khai gọi trận không cần huy động đông người không?

Cao Kỳ Trác gật đầu:

- Tại hạ chính đang có ý như thế! Bởi vì Tang Diên Tề là có quan hệ mật thiết nhất với Cự Linh Giáo việc đó đồng thời có tác dụng kích thích quyết tâm của thiên hạ võ lâm và làm tặc đảng hoang mang...

“Sơn Xuyên Kỳ Hiệp” Công Tôn Tuấn nói:

- Chọn mục tiêu đầu tiên là Cùng Lai phái thì đúng rồi... nhưng...

Tạ Vũ Diệp nói:

- Công Tôn Trại chủ có cao kiến gì xin cứ nói đừng e dè gì cả!

Công Tôn Tuấn nói:

- Chỉ sợ Tạ thống lĩnh có cảm chắc thắng được “Hồi hoàn tử tượng thần công” của Tang Diên Tề không?

Tạ Vũ Diệp nhìn Lãng Hồng Liên cười nói:

- Cái đó tại hạ xin khẳng định chúng ta hoàn toàn tin tưởng.

Mọi người cùng thở phào một hơi đồng thanh nói:

- Vậy thì quá tốt!

Công Tôn Tuấn đưa tay ra hiệu cho quân hùng im lặng, nói to:

- Nếu vậy xin Tạ thống lĩnh điều binh khiển tướng, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát đến Củng Lai, được chưa?

Nhiều cánh tay đưa lên, tranh nhau nói:

- Chúng ta đã tập trung đến đây lâu rồi! Ai cũng nóng lòng tiêu diệt tặc đảng! xin Tạ thống lĩnh cho lệnh ngày mai xuất quân!

Tạ Vũ Diệp gật đầu cười nói:

- Vậy chúng ta quyết định ngày mai bắt đầu chiến dịch!

Chàng đưa tay ra hiệu cho mọi người trật tự lại, cao giọng nói:

- Đây là trận tổng công kích, sau khi tiêu diệt Tang Diên Tề và bọn tay chân của hắn xong, sẽ tiếp tục tổng tấn công vào sào huyệt của Cự Linh Giáo.

Cách bố trí lực lượng như sau: lực lượng tấn công Tiểu Tây Bình gồm tại hạ, Lãng Hồng Liên cô nương, Tư Đồ Linh, Tô Tĩnh Nhân, “Tuyệt Phongtam My”, “Hoàng Hà Song Hiệp”, Sư huynh đệ “Bách Tí Kim Cương” Cổ Toàn, “Đồng Thân La Hán” Vũ Khánh, Trác gia huynh đệ, sư huynh đệ Phương Đạt Hải, Tiết Đại Mãnh, “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ tổng cộng mười sáu người. Ngoài ra xin Doãn Bang chu cùng các vị trưởng lão và tiên bối các môn phái đến Ngân Xuyên kết hợp với Phân đà Cái Bang, ở đó tìm chỗ mai phục để cắt đứt mọi mối liên lạc giữa Cự Linh Giáo với Tang Diên Tề, đồng thời quan sát thu thập thêm tin tức của Cự Linh Giáo. Nếu có gì bất trắc hãy nhanh chóng báo tin về đại bản doanh “Đan Tâm Trại” để Công Tôn Trại chủ huy động lực lượng còn lại ở đây chi viện.

Kế hoạch nhanh chóng được thông qua, hôm đó mọi người dưỡng sức ở “Đan Tâm Trại”, hôm sau rầm rộ xuất quân.

“Tứ Đại Tiểu Hữu” từ khi chia tay nhau ở “Hoài Sơn Cương”, bây giờ lại được hội tụ, cùng tham gia một chiến dịch, cùng đi một toán, cùng ở bên nhau, cả bốn người đều rất cao hứng.

Không biết cái tên “Tứ Đại Tiểu Hữu” bắt nguồn từ đâu nhưng khi tới “Đan Tâm Trại”, thì tất cả mọi người thấy Tạ Vũ Diệp, Tô Tĩnh Nhân, Tư Đồ Linh và Lãng Hồng Liên gắn bó với nhau như thế gọi là “Tứ đại tiểu hữu”.

Nói “tiểu hữu”, vì cả bốn người còn rất trẻ, lớn nhất là Tạ Vũ Diệp chỉ mới hai mươi, kể đó, “Vân Long Tiểu Tử” Tô Tĩnh Nhân cũng xấp xỉ hai mươi, Tư Đồ Linh mười tám, còn Lãng Hồng Liên chỉ mới mười sáu tuổi. Hai vị cô

nương này đã trở lại thành thiếu nữ, không giả trang nam nhi như trước nữa. Tới Tề Sơn Trấn, “tứ đại tiểu hữu” cùng ở trong một biệt viện yên tĩnh tại hậu viện trong khách điếm.

Sau bữa ăn tối, bốn người vận công xong, sai tiểu nhị bày tiệc ra ngoài vườn ăn uống nói chuyện.

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Võ công nhị đệ, tam muội bây giờ tiến triển thế nào?

Chàng rất quan tâm đến võ công của hai người này, đặc biệt là Tô Tĩnh Nhân. Từ khi rời xa “Tứ Hải Võ Hội”, Tư Đồ Linh đã được truyền thụ “Mê Tông Hóa Ảnh” và “Tứ Phủ Thần Công”, ngoài ra còn được Lăng Hồng Liên giúp rèn luyện “Lưỡng Nghi Cũ U Thần Kiếm” và “Cửu U Âm Khí”, nhờ ra sức tập luyện nên tiến bộ rất nhanh, điều này chàng đã nhận thấy, còn Tô Tĩnh Nhân thì Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên chưa truyền thụ được nhiều. Vì thế trong “Tứ Đại Tử Hữu” thì võ công của Tô Tĩnh Nhân là yếu nhất.

Thực ra từ khi Tô Tĩnh Nhân tới Thanh Vân Quán ở lại với Tạ Vũ Diệp, chàng đã đọc thân pháp “Tứ Phủ Thần Công” cho Tô Tĩnh Nhân và hướng dẫn y luyện công, cho tới nay sau ba tháng đã thu được một số thành tựu, mấy ngày qua tới “Đan Tâm Trại”, Tô Tĩnh Nhân còn được học thêm “Mê Tông Hóa Ảnh”, chỉ là chưa có thời gian tập luyện nhiều...

Tô Tĩnh Nhân nghe đại ca hỏi thì thở dài đáp:

- Ài! Nếu biết trước thế này thì tiểu đệ đã xin gia phụ cùng tứ muội đi tìm đại ca từ trước, võ công bây giờ đủ bằng tam muội rồi!

Tư Đồ Linh nói:

- Thì bây giờ cũng có trễ gì đâu?

Từ sau trận đấu với Cự Linh Giáo ở Đoạn Hòn Nhai, thấy tình cảm giữa Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên ngày càng khăng khít, nàng biết trong đời này mình không còn trông mong gì tranh đoạt nổi với tứ muội nữa, tuy có lòng ghen, nhưng vì lòng tự trọng, hơn nữa thấy Lăng Hồng Liên đối với mình giống như thư muội nên Tư Đồ Linh thu mình lại, quyết chôn chặt tình yêu của mình đối với Tạ Vũ Diệp, để hai người hạnh phúc ...

Thật tình, nàng cũng nhận ra Liên muội xứng với Tạ Vũ Diệp hơn mình, hai người này đúng là một đôi trời se đất tạo, sẵn sàng vì nhau mà vào sinh ra tử.

Nếu đứng vào địa vị Lăng Hồng Liên, nàng còn dám một mình vượt đường xa nghìn dặm đến Trường Bạch Sơn tìm thần dược về cứu chàng không?

Hiển nhiên nàng không đủ bản lĩnh và nàng cũng không làm thế...

Thời gian sau này, tiếp xúc nhiều với Tô Tĩnh Nhân, thiếu niên này đã để lộ tình ý đối với nàng, nhưng tình yêu đối với Tạ Vũ Diệp còn sâu nặng, nàng chưa thể tiếp thụ,...

Thế nhưng người ta nói “ Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, sinh hoạt với nhau lâu, cùng nhau luyện công cộng đồng vì nghĩa lớn, Tô Tĩnh Nhân lại là một thiếu niên tuấn tú, nghĩa khí, đầy nhiệt huyết, Tư Đồ Linh không khỏi sinh cảm tình...

Nghe tam muội động viên mình, Tô Tĩnh Nhân cười nói:

- Ài! Luận về võ công thì trong bốn người ngu huynh kém nhất rồi, phải biết nói gì nữa.

Lăng Hồng Liên cười khanh khách nói:

- Thư thư! Nhị ca nói là rất có thâm ý, thư thư có hiểu không?

Tư Đồ Linh đáp:

- Muội tinh tế hơn ta, vậy thâm ý gì cứ nói xem?

Lăng Hồng Liên nói:

- Đó là vì nhị ca sợ võ công kém Thư thư, sau này sẽ giống như Hoàng Đế Đà Quốc không cai trị nổi hoàng hậu ấy mà.

Tư Đồ Linh đỏ bừng mặt quát lên:

- Nha đầu nói bậy!

Lăng Hồng Liên trốn sau lưng Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Đương nhiên thư thư cũng biết điều đó, chỉ là không chịu thừa nhận thôi, nếu không sao lại đỏ mặt lên?

Đột nhiên Tạ Vũ Diệp đẩy Lăng Hồng Liên ra, lao tới một lùm cây phía bên tả quát:

- Ai?

Từ lùm cây có một bóng đen cao lớn bước ra hỏi:

- Ngươi là Tạ Vũ Diệp?

Tạ Vũ Diệp nhìn lại, nhận thấy đối phương là một hán tử cao lớn, mặc dạ hành y, mắt to miệng rộng, cầm đây râu, hai mắt sáng quắc, tướng mạo dữ dằn, nhíu mày hỏi:

- Các hạ là ai, hỏi tại hạ làm gì?

Thấy hán tử cao lớn chỉ trừng mắt nhìn mình, Tạ Vũ Diệp “hừ” một tiếng hỏi lại:

- Sao các hạ không trả lời?

Hán tử cao lớn đáp:

- Ngươi không cần biết ta là ai, chỉ cần biết lão tử đến tìm người trả hận!

Tô Tĩnh Nhân cũng tới gần nhíu mày hỏi:

- Người phải nói ra mình là ai mới được chứ? Vô duyên vô cớ đến tìm chúng ta trả hận là nghĩa lý gì?

Hán tử cao lớn quát:

- Tiểu tử ngươi chán sống rồi hay sao mà chen vào việc của lão gia? Nếu không muốn sống nữa thì lão tử thành toàn cho.

Tô Tĩnh Nhân không chịu thua, tiến lên một bước nói:

- Đúng là phải sống với hạng người không hiểu lý như ngươi thì cũng thật đáng buồn. Các hạ xuất thủ đi.

Hán tử cao lớn không nói thêm tiếng nào nữa, vung chưởng đánh sang ngay.

Tô Tĩnh Nhân cảm thấy một cỗ kinh lực quá mạnh ập tới ngực không dám tiếp, lùi lại tránh đi.

Hán tử cao lớn thấy Tô Tĩnh Nhân không dám tiếp chiêu mình, lòng càng tự đắc, lại tiếp tục lao tới tấn công, biến chưởng thành chỉ, hai ngón trỏ và giữa chập lại xuất chiêu “nhị long đoạt châu” diêm tới hai mắt đối phương.

Tô Tĩnh Nhân thi triển một thức “Hùng sư giao đầu” tránh được, tay phải xuất chiêu “Hoành dã kim cương”, tay trái phát “Giao long xuất thủy” phản kích.

Hán tử cao lớn thấy đối phương phản kích, cả lực và thế đều rất uy mãnh, nên không dám coi thường, lùi lại tránh rồi bất thần lướt sang bên trái Tô Tĩnh Nhân xuất chiêu “Hãng lãng đồ giao” đưa cạnh bàn tay như lưỡi dao chém xuống vai kẻ địch.

Tô Tĩnh Nhân biến chiêu rất nhanh, vung chưởng đánh sang Khúc Chì Huyệt đối phương.

Hai người qua mấy chiêu đầu, bây giờ tới giai đoạn dốc toàn lực kịch đấu.

Hán tử tuy người to lớn kình cang nhưng xuất thủ lại rất linh hoạt, mỗi chiêu đánh ra đều ẩn chứa một nội lực rất cường thịnh, may gần đây Tô Tĩnh Nhân được Tư Đồ Linh dốc lòng truyền thụ công phu “Long Tường Thập cửu thức” luyện tới bảy tám thành hỏa hầu, kết hợp với võ công bốn môn “Cru Cang Thần Công” do lão trang chủ “Thiết bút Tú sĩ” Tô Hồng Đồ truyền thụ cũng khá uyên thâm, bởi vậy tuy công lực thua kém đối thủ nhưng nhờ chiêu thức và khinh công kỳ ảo hơn nên vẫn duy trì được qua ba mươi chiêu vẫn chưa bại.

Hán tử cao lớn thấy đối phương thế và lực đều giảm sút rất nhiều mà mình chưa thắng được, đột nhiên phát chiêu chậm lại dần.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy nghĩ thầm:

- Chỉ e nhị đệ nguy mất.

Chàng biết thâm ý hán tử là cố tình làm giảm nhịp độ trận đấu để lừa cho đối phương xuất chiêu tấn công, lúc đó hán tử chỉ cần lợi dụng Tô Tĩnh Nhân sơ hở dốc toàn lực vào một kích thủ thắng.

Quả nhiên Tô Tĩnh Nhân mắc lừa ra sức phản công.

Hán tử cao lớn bình tĩnh tránh chiêu, khi nhận ra chỗ sơ hở của đối phương liền quát to một tiếng xuất chiêu “Độc xa xuất động” đánh sang.

Tô Tĩnh Nhân không kịp biến chiêu đối phó bèn nhảy lên cao một tràng tránh đi.

Hán tử cao lớn chờ Tô Tĩnh Nhân rơi xuống được vài thước lại xuất nốt tả chưởng phát chiêu “Bãi vân thôi Nhật”.

Người đang lơ lửng trên cao, Tô Tĩnh Nhân không sao tránh được, đành liều mạng xuất chưởng liên tiếp.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng, Tô Tĩnh Nhân bị bắn xa ba trượng, miệng ọc ra một vòi máu ngã nhào xuống.

Tư Đồ Linh vội lao tới đỡ lấy nhị ca.

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên đứng cách ba trượng, không kịp xuất thủ giải cứu, khi Tô Tĩnh Nhân bị trúng chưởng mới xông xông lao vào hán tử.

Hán tử cười hắc hắc nói:

- Rất tốt! cứ cho cả đôi câu nam nữ các ngươi cũng xông vào đi! Lão tử sẽ lần lượt đưa các người thượng lộ.

Tạ Vũ Diệp “hừ” một tiếng nói:

- Liên muội! Một mình muội dọn tên cuồng tử này là quá đủ rồi! Để tiểu huynh đến xem nhị đệ thế nào?

Lăng Hồng Liên đáp:

- Đại ca đi đi!

Cứ giao hẳn cho tiểu muội.

Nói xong nhìn tên kia quát: đây không phải là nơi ngươi tưởng có thể tự do hoành hành! Xuất chiêu đi mà chịu chết!

Hán tử cười hắc hắc nói:

- Nếu vậy nha đầu người không có cơ hội xuất thủ nữa đâu.

Dứt lời, vung chưởng đánh sang

Lăng Hồng Liên không lùi không tránh vận “Cửu u âm khí” vào Hữu chưởng đánh trả lại.

Hán tử đang phát chưởng chợt cảm thấy một luồng khí âm hàn cực mạnh xuyên qua màn chưởng của mình, thâm nhập vào cơ thể rất nhanh, kinh hãi nghĩ thầm:

- Đây là công phu gì vậy?

Lúc này muốn thu chiêu lùi lại cũng không kịp, hấn bị kiếm khí đẩy lùi ba bước ngã nhào xuống.

Lăng Hồng Liên thông thả bước tới điểm xuống Ma Huyệt tên hán tử rồi lấy một viên “Vạn Thông Thần Tán” bỏ vào miệng hấn.

Bấy giờ Tô Tĩnh Nhân đã được Tạ Vũ Diệp cho uống một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo toàn” vận công điều tức một lúc đã hồi phục lại như cũ, thương thế không còn gì đáng ngại nữa.

Lát sau, nhờ công dụng của viên “Vạn Thông Thần Tán” mà hán tử cao lớn cũng tỉnh lại

Tuy Ma Huyệt bị điểm không đứng lên được nhưng hấn cũng tỉnh táo đưa mắt nhìn quanh, thấy Tô Tĩnh Nhân đã đứng lên đi lại như thường, hấn ngạc nhiên hỏi:

- Với một chưởng lực vừa rồi thì thông thường địch nhân phải nằm liệt giường năm ba tháng điều trị, may ra mới hồi phục, bọn này có tiên dược gì mà hồi phục mau vậy chứ?

Hơn nữa võ công mình tuy chưa phải là tuyệt đỉnh nhưng xưa nay ít gặp được đối thủ, thế mà hôm nay đấu không nổi một chiêu với tiêu cô nương mới mười lăm mười sáu tuổi kia,... Không biết chuyện gì vừa xảy ra vậy? Chẳng lẽ mình gặp quý?

Tạ Vũ Diệp bước lại gần vung tay giải khai huyết đạo cho tên hán tử hỏi:

- Các hạ là ai? Vì sao vô duyên vô cớ đến đây tìm chúng ta gây sự?

Hán tử cúi đầu không đáp.

Tạ Vũ Diệp trầm giọng nói:

- Bằng hữu! Nếu người cho mình là hảo hán, thì cho dù có thù hận gì thì cũng nói ra. Đại trượng phu ân oán phân minh, chẳng lẽ đến cần trộm một miếng rồi lại bỏ đi, mà lại gọi là hào kiệt? Vừa rồi người trúng phải “Huyền băng chưởng” coi như là thập tử nhất sinh, may vị cô nương kia thương tình cho người thuốc giải mới khỏi chết, chí ít chúng ta cũng nên biết mình vừa cứu ai, bằng hữu hay địch nhân chứ?

Hán tử nghe nói “Huyền băng chưởng” thì trong lòng rung động thì vận công kiểm tra, thấy hàn khí không còn nữa, huyết mạch đã lưu thông bình thường thì lòng trở nên cảm kích, gật đầu đáp:

- Tại hạ là Diệp Kiện Bình, được giang hồ xưng là “Kỳ Lân Tiêu Tử”, quanh năm lãng tích giang hồ không ở nơi nào cố định. Bỏn nhân xuất thân Trường Sơn phái là sư huynh của “Vạn Lý Truy Hồn” Vạn Hoán Sơn. Tháng trước trở về “Hoàn Sơn Cương” bỏn nhân nghe nói sư đệ đã bị Tạ Vũ Diệp giết chết, những thủ hạ thân tín đều bị phế võ công, trục xuất khỏi môn đàn, vì thế bỏn nhân quyết tâm tìm Tạ Vũ Diệp trả thù. Vừa rồi tìm đến khách điểm, bỏn nhân

nấp trong vườn này lắng nghe, sau khi xác định người chính là Tạ Vũ Diệp mới hiện thân.

Tạ Vũ Diệp “à” một tiếng nói:

- Thì ra là thế

Chàng lại nhìn Diệp Kiện Bình hỏi:

- Các hạ có biết vì sao chúng ta giết Vạn Hoán Sơn, phế võ công những tên thủ hạ thân tín của hắn, trục xuất khỏi môn đàn không?

Diệp Kiện Bình lắc đầu đáp:

- Không biết!

Bấy giờ Lăng Hồng Liên đã tới đứng bên Vũ Diệp ca ca, nghe Diệp Kiện Bình trả lời không biết liền nói:

- Vạn Hoán Sơn khi sư diệt tổ, bất chấp danh dự của tổ tiên, đem Trường Sơn phái biến thành chư hầu của Cự Linh Giáo, lấy một nữ tặc trong Cự Linh Giáo làm thê tử, trao hết quyền binh cho thị, để Cự Linh Giáo thao túng mọi việc trong môn phái, hại người trung lương, thu nhận bọn hắc đạo, lục lâm, tàn ác như “Ma Vân Kiếm khách” Kỳ Đại Cương, “Hắc Diện Kim Cương” Đoàn Duy Trì là tội đồ của thiên hạ võ lâm về làm Tứ Đại Kim Cương, giao nhiều quyền binh cho chúng, trái lại, khí bỏ đệ tử Sơn Đông Nhị hiệp là hiệp danh lừng khắp Sơn Đông, chẳng những không dùng mà còn giam cầm nọ, ngoài ra còn thu nhận nhiều tặc nhân của Cự Linh Giáo, để mặc cho chúng hại người trung lương, biến Trường Sơn phái thành một kẻ tay sai của Cự Linh Giáo, làm theo lệnh chúng đi tàn sát đồng đạo võ lâm. Trường Sơn phái ngày xưa tuy không phải là danh môn đại phái nhưng cũng được giang hồ coi là chính phái, nay trở thành công cừu của thiên hạ võ lâm, người thấy với những hành vi đó, việc trừng trị Vạn Hoán Sơn và đồng bọn của hắn, trả lại quyền chấp trưởng môn hộ cho lão đại trong “Sơn Đông Nhị hiệp” là “Nam Minh Kiếm” Tống Đức Trung là đúng hay sai.

Diệp Kiện Bình nghe nói thì mặt tái xanh, nhưng vẫn chưa tin, hỏi:

- Cô nương nói Vạn Hoán Sơn tự biến mình thành tay sai của Mỹ Thiết Am biến Trường Sơn phái thành chư hầu của Cự Linh Giáo tàn hại võ lâm vậy có chứng cứ gì không?

Lăng Hồng Liên “hừ” một tiếng hỏi:

- Người cho rằng chúng ta lừa người hay sao? Người có biết lai lịch của Tạ Vũ Diệp là thế nào không?

Diệp Kiện Bình đáp:

- Tạ Vũ Diệp đã từng đánh bại Xuân hộ pháp và mấy tên Đường chủ của Cự Linh Giáo ở “Đan Tâm Trại”, nhưng việc đó với chuyện Vạn Hoán Sơn cấu kết với Cự Linh Giáo hay không thì liên quan gì với nhau?

Lăng Hồng Liên cười nói:

- Đương nhiên là có liên quan! Sau khi đánh bại đám cao thủ Cự Linh Giáo, Tạ Vũ Diệp được các môn phái võ lâm cộng đồng đề cử làm thống lĩnh, lãnh đạo võ lâm tiêu diệt Cự Linh Giáo, diệt trừ họa kiếp cho giang hồ. Việc đầu tiên là khôi phục lại những môn phái đã bị tặc đảng khống chế là Cái Bang, Trường Sơn phái, Cùng Lai phái và Lãnh Vân Bang.

Nếu Trường Sơn phái không phải là chư hầu của Cự Linh Giáo, làm theo lời chúng sai khiến, gây nên nhiều vụ huyết sát tàn hại võ lâm thì chúng ta tới đó làm gì? Người muốn đòi chứng cứ ư? Vạn Hoán Sơn lấy yêu nữ Lý Hồng Lăng là đệ tử của ma nữ Hạ Hồ hộ pháp của Cự Linh Giáo làm thê tử để thị mặc sức thao túng Trường Sơn phái, đó là chứng cứ! Người cứ về hỏi sư diệt “Nam Minh Kiếm” Tổng Đức Trung hay bất cứ đệ tử nào trong Trường Sơn phái cũng biết điều này,... ngoài ra Vạn Hoán Sơn cũng học “Vạn huyết sát công” của giáo chủ Cự Linh Giáo Mỹ Thiết Am... Muốn học công phu này là phải giết người vô tội để hút máu họ, chỉ riêng điều đó cũng đáng giết một trăm lần... Ngoài ra trong giang hồ đều biết Vạn Hoán Sơn theo lệnh Cự Linh Giáo xuất lĩnh môn hạ đệ tử gây ra hai vụ huyết án ở Thái Dương và Cảnh Dương, giết chết mấy chục người ở Thất Tinh Trang, hủy diệt hoàn toàn trang viện đó, chẳng lẽ người không biết?

Diệp Kiện Bình mặt càng tái đi hỏi:

- Chẳng lẽ mấy vụ huyết án đó đều do Trường Sơn phái gây ra?

Bây giờ Tạ Vũ Diệp mới lên tiếng:

- Diệp đại hiệp, tất cả những điều đó đều là sự thật, sau này đại hiệp về lại bản môn, cứ hỏi “Nam Minh Kiếm” Tổng Đức Trung thì biết! Tại hạ thậm chí chưa gặp vị này lấy một lần, đảm bảo vị đó không bao biện cho tại hạ đâu. Lệnh sư đệ chết đi đúng là báo ứng và đó cũng là phúc đức cho tiên tổ của Trường Sơn phái.

Diệp Kiện Bình thở dài nói:

- Tại hạ quả thật hồ đồ...

Tạ Vũ Diệp nhẹ giọng hỏi:

- Hện nay võ lâm các phái đang tập trung ở “Đan Tâm Trại” để tiêu diệt Cự Linh Giáo, Diệp đại hiệp có biết không?

Diệp Kiện Bình đáp:

- Vì biết tin này nên tại hạ định tới “Đan Tâm Trại” thay sư đệ tìm người đòi công đạo, ai ngờ gặp các vị ở đây. Bây giờ biết rõ sự tình, tại hạ lại muốn giết tặc nhân Cự Linh Giáo để rửa hờn cho Trường Sơn phái, không biết bây giờ bản vị định đi đâu?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Chúng tôi định tới Cùng Lai phái ổn định tình hình ở đây. Tang Diên Tề cũng giống như Vạn Hoán Sơn...

Diệp Kiện Bình nói:

- Việc ở Cùng Lai phái thì tại hạ có biết, đúng là Tang Diên Tề đã biến thành ung khuyến của Mỹ Thiết Am rồi. Việc hấn rước sói vào nhà, đưa cao thủ Cự Linh Giáo về sát hại toàn gia sư huynh Lăng Thành Đỉnh, ngay cả võ lâm ai cũng biết?

Y dừng một lúc rồi nhìn Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Tạ thống lĩnh có thể thu nhận tại hạ cùng đến Tiểu Tây Bình không?

Tạ Vũ Diệp cười đáp:

- Tại hạ vô cùng hoan nghênh! Lần này đến Tiểu Tây Bình có tới mười mấy vị, nhưng phần lớn sẽ đến sau, có thêm Diệp đại hiệp, góp thêm một tay thì càng tốt!

Thế là từ hôm đó có thêm Diệp Kiện Bình nhập đoàn.

“Kỳ Lân Tiểu Tử” Diệp Kiện Bình là một trong những cao thủ kiệt xuất của Trường Sơn phái “Sơn Đông Nhị hiệp” rất kính trọng vị sư bá này. Diệp Kiện Bình tính tình hơi thô lỗ nhưng khảng khái chân thật. Nghĩa huynh của Diệp Kiện Bình là “Thiết Tý Viên Công” Tần Đào Nam, trại chủ Tùng Thạch Trại không chỉ là huynh đệ, Tần Đào Nam còn có ân cứu mạng đối với Diệp Kiện Bình năm năm trước. Diệp Kiện Bình đến Tùng Thạch Trại, mới biết sơn trại đã bị Cự Linh Giáo hủy diệt, từ đó rắp tâm báo thù cho nghĩa huynh, bây giờ gia nhập quân hùng tìm diệt Cự Linh Giáo thì đó cũng là điều thuận lý thành chương.

Diệp Kiện Bình từng nghe nói Tạ Vũ Diệp võ công cái thế, nay còn chưa biết ra sao nhưng mới đấu với Lăng Hồng Liên một chương thì đã xuýt mất mạng thì trong lòng vô cùng khâm phục, nghĩ thầm:

- Tặc đảng Cự Linh Giáo võ công tuy cao nhưng vị tất đã là đối thủ của mấy vị này, phen này dám chắc sẽ báo được thù cho nghĩa huynh.

Tạ Vũ Diệp chợt nhớ ra một việc hỏi:

- Diệp huynh có biết hai vị Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh không?

Diệp Kiện Bình đáp:

- Hai vị này là ái đồ của nghĩa huynh Tần Đào Nam, làm sao huynh đệ không biết. Ngày xưa có lần huynh đệ còn dạy võ công cho chúng nữa...

Lại hỏi:

- Làm sao Tạ đại hiệp lại hỏi đến chúng? Chẳng lẽ Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh thoát khỏi kiếp nạn mấy năm trước?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Không những thoát nạn mà lần này có cả Phương huynh và Tiết huynh cùng chúng ta đến Tiểu Tây Bình.

Tạ Vũ Diệp liền kể lại chuyện sư tổ Thanh Trúc Đạo Nhân đến Tây Nguyên sơn trại để cứu “Địa Hồ” Bàn Khắc Chỉ và Trác gia huynh đệ thì tình cờ gặp Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh, thấy hai người này nghĩa khí, võ công lại cao cường nên thuyết phục đến “Đan Tâm Trại” gia nhập với quần hùng tiêu diệt Cự Linh Giáo.

Diệp Kiện Bình nghe xong thì mừng rỡ nói:

- Đúng là trời xanh có mắt, chuyến này Cự Linh Giáo nhất định bị báo ứng rồi. Nghĩa huynh ở dưới suối vàng cuối cùng rồi cũng nhắm được mắt.

Tối hôm đó năm người nói chuyện rất khuya mới đi ngủ.

Sáng hôm sau họ còn ở lại Tề Sơn Trấn, tới gần trưa các đoàn khác mới lục đục kéo đến.

Gặp hai sư điệt Phương Đạt Hải và Tiết Đại Mãnh, Diệp Kiện Bình mừng như được gặp lại nghĩa huynh, tay bắt mặt mừng nói:

- Sư thúc không ngờ được gặp hai người ở đây. Hô hô mấy năm nay hai cháu sinh hoạt bình an chứ?

Phương Đạt Hải đáp:

- Sư thúc! Điệt nhi sợ tặc đảng Cự Linh Giáo truy sát nên đến Lục Bàn Sơn tổ chức thảo trại định liên kết nghĩa sĩ giang hồ để tiêu diệt Cự Linh Giáo trả thù cho sư phụ, sau đó biết việc này vô vọng, may được gặp Thanh Trúc tiên bối khuyên đến “Đan Tâm Trại” gia nhập với quần hùng. Chuyến này nhất định sẽ tiêu diệt được tặc đảng báo thù cho sư môn.

“Kỳ Lân Tiểu Tử” Diệp Kiện Bình cười ha hả nói:

- Cái đó thì sư thúc không chút nghi ngờ anh Linh của nghĩa huynh ở nơi chín suối có thể ngậm cười rồi.

Ngày hôm sau đoàn người nhập làm một tiến thẳng lên tổng đàn Cùng Lai phái ở Tiểu Tây Bình.

Quần hùng tiến thẳng đến sơn môn mà không bị ai ngăn cản.

Tạ Vũ Diệp xuất lĩnh mọi người đến thẳng tổng đàn. Vào đây mới gặp đệ tử Cùng Lai phái bố trí khắp nơi. Tên nào cũng lăm lăm đao kiếm đứng thành trận thế.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Xem ra Tang Diên Tề đã nhận được tin nên sớm đề phòng rồi.

Giữa quảng trường tiền viện, có không dưới hai trăm tên đệ tử Cùng Lai phái đứng thành hình bán nguyệt, đao kiếm tuốt trần. Tang Diên Tề ngồi trên chiếc ghế bọc da hổ đặt giữa vòng, sau lưng hắn bốn người đứng sát vai nhau.

Tạ Vũ Diệp tiến lên trước quần hùng, chấp tay hỏi:

- Các hạ là Tang Diên Tề?

Tang Diên Tề đáp:

- Chính là bổn nhân. Được tin Tạ đại hiệp xuất lĩnh quần hùng đến Tiểu Tây Bình, bổn nhân đã chờ đây lâu rồi.

Hắn cười nhạt nói thêm:

- Chỉ là bổn nhân không biết vì cớ gì mà ngươi với tư cách là thống lĩnh võ lâm lại muốn thôn tính bổn phái.

Tạ Vũ Diệp cười hỏi:

- Tang chương môn nhân còn nhớ lệnh sợ hãi Lăng Thành Đỉnh không?

Tang Diên Tề nghe hỏi câu đó không khỏi rung động.

Chuyện mười mấy năm trước hắn sát hại sư huynh, cướp đoạt chức trưởng môn không thể bùng bít được tất cả mọi người, nhưng từ khi hắn lên làm trưởng môn nhân thì tuyệt đối cấm đệ tử không được đề cập đến chuyện đó nữa. Vì thế nhiều năm ngõ đã quên đi...ngờ đâu hôm nay chính Tạ Vũ Diệp lại nhắc đến chuyện này.

Một lúc sau Tang Diên Tề mới trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ các hạ hôm nay đến đây là vì chuyện mười ba năm trước?

Tạ Vũ Diệp sẵn giọng đáp:

- Chính thế! Ác đồ tàn sát huynh đệ đồng môn, người người cùng căm phẫn, giết đi hạng bất nghĩa phản phúc như ngươi là đúng theo thiên đạo nhân đạo.

Tang Diên Tề “hừ” một tiếng hỏi:

- Ngươi tự tin làm được việc đó không?

“Kỳ Lân Tiểu Tử” Diệp Kiện Bình tiến lên quát:

- Ngươi không biết tự lượng sức mình, dám phản kháng công đạo võ lâm hay sao?

“Nhất kiếm xuyên tâm” Lã Bất Tiểu cũng sẵn vào đáp:

- Tang Diên Tề mau ứng với lòng trời tự vận đi. Lão phu đảm bảo cho ngươi được toàn thân.

Tang Diên Tề ngửa mặt lên trời cất một tràng cuồng tếu nói:

- hô hô hô ... Tưởng Tạ Vũ Diệp là nhân vật anh hùng cái thế, kéo theo một đoàn thiên binh thiên tướng uy phong thế vào, hóa ra chỉ là một lũ ô hợp bán trời không văn tự, bọn hồ quần cầu đảng kia, các ngươi là thứ gì mà tưởng dùng mấy câu trẻ nít đó hù dọa được bản chương môn nhân? Hôm nay ta sẽ cho các ngươi đến được mà đi không được! Tên nào đã vào đây thì cũng đừng hòng

mong ra được khỏi Tiểu Tây Bình nửa bước! Người đâu, đóng cổng lại, tên nào định chạy thì cứ thọt hẳn trước cho ta.

Lập tức vang lên tiếng bước chân rầm rập, xung quanh vang lên một tiếng dạ ran

Tô Tĩnh Nhân theo âm thanh nhìn theo xung quanh, thấy hai cánh cổng lớn của đạo quán đã bị đóng chặt, xung quanh cổng và trên tường viện xung quanh hiện ra mấy chục người tay cầm cung dài nõ cứng đã lắp sẵn tên giương thẳng vào quần hùng.

Trên các nóc nhà gần đó cũng có rất nhiều cung thủ bố trí, chỉ chờ một tiếng lệnh là nhắm tên bắn tới.